

Kvindeforeninger i Amerika.

„*Sorosis*“ i Boston er paa en vis Maade Moder til alle Kvindeforeninger i U. S., det blev ogsaa anerkjendt ved dens Femogtyveaarsfest for nogle Aar siden. Utrættelig have *Julia Ward Howe* og hendes trofaste Venner *Henrietta T. Woolcott*, *Mary F. Eastman* og *Henriette Blackwell* og mange andre Medlemmer af A. A. W. reist om i en Snes Aar og behandlet Emner vedrørende Kvindesagen i deres aarlige Sammenkomster i alle Stater. Hver Stat har sin egen Viceformand i *Association for the Advancement of Woman*, en Forening til Kvindesagens Fremme. Paa Aarsmødet aflægger denne en Beretning om Forhold, der angaa Kvinder i hendes Stat, fortæller om deres Undervisning, Erhvervsgrene og Indtægter. Først var det vanskeligt, det hændte sig, at Damerne maatte telegrafere hjem efter Penge til at betale for Salen, de havde brugt. Nu møde Folk, der tidligere maatte anmodes om at komme, og betale villigt deres 25 cent; og Familierne i Byerne, de besøge, indbyde Medlemmerne af Foreningen til at bo i deres Hjem. Møderne vare tre Dage, af hvilke Morgenens er forbeholdt Foreningens Medlemmer. Viceformændene aflægge her Beretning, man veksler Tanker, Indtryk og Meninger og stifter Bekjendtskab med ny Medlemmer. Dernæst holdes der et Par Møder hver Dag, for det meste i en eller anden Kirke. Denne Forening har gjort meget til, at Kvinder fik Lyst til og Sans for en større, friere Udvikling, og har bidraget meget til, at der er dannet Kvindeforeninger i mange Stater. Politik og Religion bliver der ikke talt om. De af Kvinderne, der arbeide paa at skaffe Kvinden politisk Stemmeret, uddele dog Smaaskrifter ved Døren og holde særlige Møder for den. Kommunal Stemmeret derimod ere Kvinderne, hvad enten de nu ere Husmødre, Arbeidere, Lærerinder, Læger eller Præster, enige om at ville have.

I de sidste ti Aar har der dannet sig mange Foreninger i næsten alle Stater. Syden er dog europæisk konservativ i den Henseende, men Stillehavskysten kommer godt med. I Sydstaterne findes der med Undtagelse af Maadeholdsforeningerne endnu ikke mange Kvindeforeninger, og dog er det Sydens Kvinder, der holde Kulturen oppe der; de var i Slaveriets